

Poština placána v gotovini.

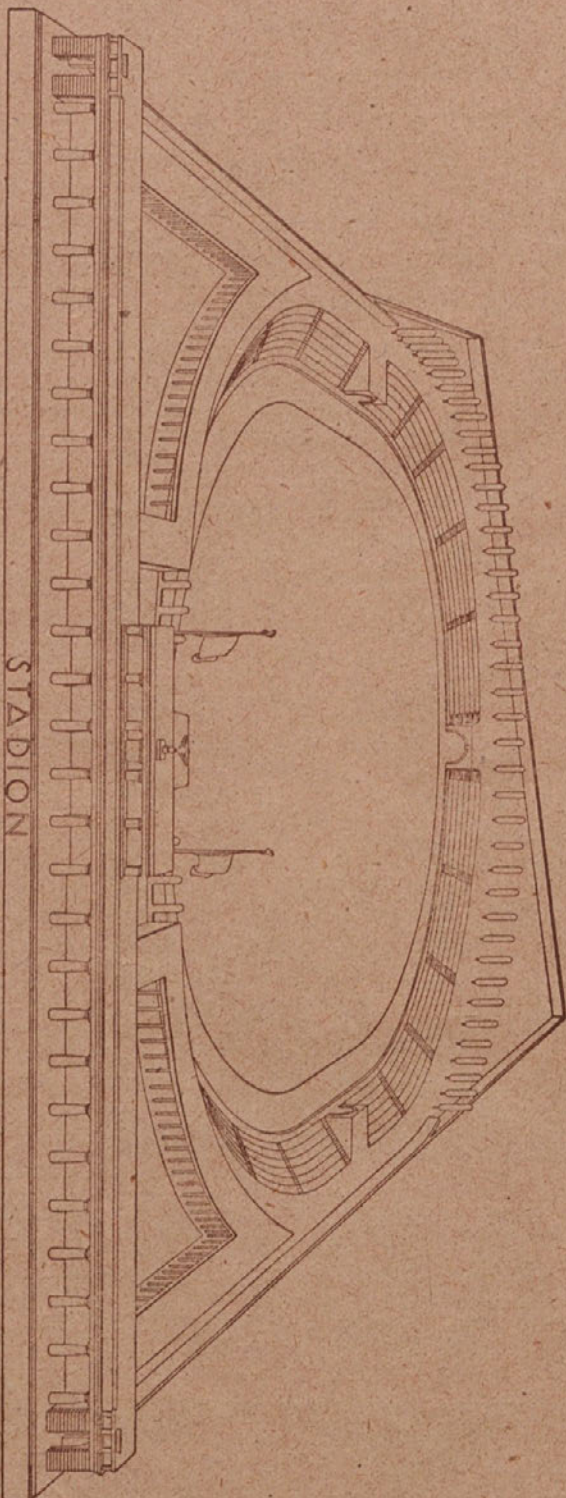

MLADOST

1926

Št. 8

STADION

Pred odhodom v Rim.

Samo dnevi še, in jugoslovanski Orel poleti v večno mesto Rim. Zadnje priprave so v teku, nemirno nam bijejo srca v pričakovanju.

Trojno bomo opravili na tem potu:

1. Udeležili se bomo mednarodnih tekem katoliških telovadnih zvez. Vroč bo boj, 13 narodnih vrst je priglašanih. Slovenci, v svetu še malokomu znani, hočemo pokazati v resni tekmi, kaj smo in kaj zmoremo. Rdeče orlovske srajce naj častno blestè v pisani vrsti telovadcev drugih narodnosti. Disciplina in vesela močatost našega nastopa naj utrjujeta povsod ugled in spoštovanje do našega naroda, do naše države.

2. Pozdravili bomo glavarja katoliške Cerkve, papeža. Sinovi Cerkve se s ponosom imenujemo in smo. Ob tej priliki bomo to še bolj pokazali. Potrjeni z blagoslovom božjega namestnika se bomo vrnili domov, pripravljene izvojevati boj Kristusov do konca v procvit kraljestva božjega in naše ljube domovine.

3. Ogleдали si bomo ostanke starorimske kulture, na kateri sloni in se dalje razvija vsa sodobna kultura; ogreli se bomo ob zibelki krščanstva, ob svetih spomenikih mučeništva in svetništva katol. Cerkve, ki nikjer niso tako številni in vidni kakor v Rimu. Obogateti moramo na kulturi uma in srca v kratkih rimskih dneh, iz tega bogastva bomo črpali vse življenje.

Mimogrede se bomo poklonili sv. Frančišku Asiškemu za 700 letnico njegove smrti. Jugoslovani smo mu dolžni posebno zahvalo. Frančiškovi skromni sinovi so tekom stoletij storili med nami neverjetno mnogo za verski in kulturni napredek. Zahvala in prošnja bo naša molitev na grobu sv. očeta Frančiška.

Z veselim pogumom in živo vero na pot!

Bog živi!

P. Krizostom:

Naša luč.

*Mi imamo luč —
veselje naših oči,
solnce naših dni.*

*Mi imamo luč.
Njeni žarki so resnica;
njeni plameni pravica.*

*Mi imamo luč.
Kogar njena svetloba skeli,
ta naj hitro od nas beži.*

*Mi imamo luč.
Komur ob njenem žarenju kri zavre,
ta naj gre, da ga naša luč ne sežge.*

*Mi imamo luč.
Temá je vaša kraljica. —
Ali je pri vas ali pri nas resnica?*

Junaštvo.

Nemški spisal dr. J. Klug, prevel J. J.

(Dalje.)

Na preprosti prižnici ljubke misijonske kapele stoji duhovnik. Pobožno slede verniki njegovim besedam. Sir Hartland je stopil za steber in poslušal.

»Bratje moji,« tako govori pridigar baš sedaj, »bili moramo pripravljene na smrt!« Tih stok, tuintam udušeni vzdih gre skozi vrste poslušalcev — ponajveč Evropecev, ki so prišli sem spremljani od nekaterih zvestih domačih služabnikov in služkinj.

Čuj, Sir Hartland, kdo je izpregovoril poleg tebe? Kdo je zašepetal zadaj za teboj? Kaj je prav tiho zašepetalo v tvoje uho, ne, v tvoje srce, kakor odmev besed, ki so padale raz prižnico kakor težke, svinčene krogle: »Pripravljene biti na smrt, pripravljene biti na smrt!« —

Dalje govori duhovnik: »In potem pride sodba in plačilo!«

Čuj, Sir Hartland! Ali čuješ zopet glas? »Plačilo,« pravi sedaj, »plačilo, plačilo, plačilo!« — —

»Bratje moji, rotim vas pri zveličanju vaših duš, ne jemljite nobene težke krivdo s seboj pred večnega Boga!«

Čuješ li, Robert Hartland: »Nobene težke krivde pred večnega Boga — — nobene težke krivde!« —

»Ah, bratje moji, Bog je usmiljen in nam ponuja odpušcanje! Zakaj se nočemo sedaj, ob tej uri nevarnosti, vreči na kolena in reči: Oče, grešil sem pred teboj, moji grehi so rdeči kot kri — — «

Potem ne sliši Sir Hartland ničesar več, kar pridigar govori. Prečudna moč ga sili na kolena. In ko zdrkne in kleči, vstane naenkrat, jasna kakor še nikdar, stara in že tisočkrat v duhu gledana podoba pred njim: Nekje v daljni, daljni deželi umirajoči človek na robu gozda. Iz male rane njegovih prsi teče in teče... kri... kri... venomer kri...«

Z močnim sunkom se vzravna Sir Hartland, da se ne zgrudi in ne sesede. Takrat obtiči njegov pogled na duhovniku na prižnici.

Za božjo voljo! Sir Robert Hartland gre s tresočo roko preko oči in čela, kakor bi preganjal blaznost, ki je čutil, da se ga prijema... Tam gori na prižnici stoji Ludovik grof Javorski, ki ga je v dvoboju ustrelil. In sedaj... sedaj je dvignil roki... o Bog, o Bog, prav kakor jih je razprostrl takrat, ko je kratek oster pok pištote...

Nič — končano je! Tam gori stoji duhovnik, ki je razprostrl roki, široko, naširoko, in izgovarja pravkar zadnje besede svoje pridige: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi — in boste našli mir svojim dušam!«

»Našli mir, našli mir,« govori globoko v trpečem srcu Sira Hartlanda... in se vzdigne, da poišče mir, ki ga je tako dolgo iskal in ki naj ga sedaj, po sili božje milosti, slednjič najde.

*

V eni izmed majhnih celic misijonske hiše v Kampurju sedita še v pozni uri tiste noči dva moža, duhovnik, ki je nocoj v misijonski kapeli pridigoval, in Sir Robert Hartland.

»Govorite mirno, Sir Hartland,« prosi duhovnik, »veselilo me bo, če vam bom mogel pomagati olajšati srce, ki je tako težko, kakor ste prej rekli!«

»Da, pater, skozi vse življenje mi je bilo od nekega določenega dne neizmerno težko! Toda saj govorim z duhovnikom in — ne res, saj sva sama? — hočem biti mož in vam razodeti, da mi umor, resničen umor leži na duši, od tistega dne, ko sem v nekem mestu v Evropi ustrelil v dvoboju nekega grofa Ludovika Javorskega!«

Če bi mogel Sir Hartland v poltemi tropske noči, ki je napolnjevala mali prostor, bolje videti, bi bil opazil, kako je iz že sedaj bledega duhovnikovega obličja izginila še poslednja kaplja krvi in kako je njegova roka krčevito segla za srcem, kakor da se mu je hotelo ustaviti v prsih. Saj je to srce Milana p. l. Javorskega, ki sedi ob morilcu svojega očeta, in mu hoče olajšati s težko krivdo obloženo srce... on, umorjenega lastni sin. —

Dalje govori Sir Robert Hartland o svoji stiski in o nemiru vesti, ki ga je podila iz kraja v kraj... toda srce Milana Javorskega prevpije vse njegove besede z burnimi utripi. In naprej in naprej moli duša duhovnikova: »Usmiljeni Bog... usmiljeni Bog! Sedaj mi daj, ubogemu človeku, junaško moč odpustiti in doseči spravo!« In neprestano vpije vmes duhovnikova duša vroče klice po pomoči: »Mati, mati, o moja ljuba mati, prosi zame!« — —

Po dolgem času je pogovor obeh mož pri kraju.

Duhovnik proži s težko krivdo obloženemu možu roko, ki se narahlo trese: »Bog vas blagoslovi, Sir Hartland, za vaš pogum — pridite torej, kakor dogovorjeno, jutri ob zori v našo kapelo, tam bova potem zopet vse popravila! Zdravstvujte!« —

In vso noč kleči duhovnik, ki mu je Sir Hartland izpovedal najtežjo krivdo svojega življenja, pred razpelom v svoji celici in moli: »Gospod, odpusti mrtvemu njegovo krivdo, kakor živemu odpuščaš njegovo!« — —

In naslednje jutro, še preden se je zdanilo, kleči Sir Hartland pred duhovnikom, kateremu je ponoči razodel najtežjo krivdo svojega življenja in ki sedaj — kot duhovnik poln božje moči in kot človek poln junaštva izgovarja nad njim besede: »Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen!«

(Konec prihodnjč.)

Franjo Strah:

Orlovsko slovo.

(Konec.)

Domov grede se pridružim sosedu, ki ima sina pod našim praporom in bo tudi odšel v vojake.

»No, oče, kako?«

»Hm, niso mi dali miru, ko sem se branil, da ne grem. Veš, za nas stare ni taka reč, tisto gibanje in skakanje. No, ker je pa že tako, sem dejal, da tudi naš Jaka gre pod puško, sem jo pa vseeno pobral. Da vidim, hudirja, sem dejal, kaj počnejo večer za večerom.«

»In kako se Vam zdi?«

»Sem kar zadovoljen. Sem mislil, da bo dolgčas, pa ni bilo. Še prehitro je prišel konec.«

»Torej ste kar veseli! Le še pridite, boste vedno zadovoljni z nami!«

»O ja, o ja, zdaj pa že še, kadar bo spet kaj takega, hudirja, zakaj pa ne. Preveč pa ne, ker to je za vas mlade. Mi stari imamo druge skrbi. In tudi ni pesem lepa, če jo prevečkrat poslušáš.«

Molčal sem. Ker težko je govoriti o takih stvareh s starimi ljudmi, ki niso vajeni mladinskega poleta in niso rastle z njim. Vedel sem pa, da nima popolnoma prav. Kajti, kdor začne poslušati našo pesem, pesem dela, truda in znoja, ta jo vzljubi v dno duše, če jo hoče poslušati s prave strani in — s pravimi ušesi.

In še eno sem vedel. Da se bo ob takih prilikah obračalo brazde, da tu uspešno orjemo v narod, da si ob takih prilikah utiramo pot med njega. Zato žanjemo na obe strani. Med svojimi gradimo vero v delo, vidimo uspeh samih sebe, svojih ciljev in idej, onim, ki nas pa še ne poznajo, odpiramo pot v naš svet in vpogled v bistvo naše organizacije, v zakladnico našega dela, ki vzbuja vsaj spoštovanje, če ne več.

* * *

Čez teden dni so odhajali.

Različen je ta odhod naših in onih, ki jim je dom — krčma. Večer za večerom pri čaši, neslanih šalah, plitvih pogovorih. In kadar curlja od mize, kadar se zrak spremeni v meglo, v smrad po zaduhlosti; kadar se soba napolni z oblaki tobakovega dima prav do zadnjega kotička, kadar jim glas obnemore, da čuješ le še hripavo kričanje, zavijanje glasov, ki izzvene v tuljenju podobnem petju onih nizkih, ogabnih kvant, — takrat se čutijo srečne.

Ni veselje, niti sreča ono, kar se na zunaj vidi, ono, čemur pravimo smeh in vino; ne! Veselje je ono notranje, ono, kar je v srcu; ono je sreča in zadovoljstvo.

In v nas je bilo ono notranje.

Ni bilo harmonike tam, kjer so odhajali Vinko in njegovi in jaz z njimi, ki so mi bratje in sem jih spremljal. Ni bilo otopelosti, ki jo povzroča prepita in neprespana noč. Brez šuma, brez vike je bila naša pot. Niti govora ni bilo dosti. Molčali smo v mlado, poletno jutro.

Čutil sem težo nekje notri v duši. In nisem znal najti besede, ki naj bi to težo dvignila. Grabila me je ona čudna bol, ono, kar je bratstvo.

* * *

Segel sem jim v roko. Besed pa nisem našel. Niti mislil nisem na to, da bi jih poiskal. Saj smo si toliko tega povedali večer za večerom, mi družina zvestih bratov. In ob uri slovesa je molk pomembnejši; več pove kakor goste besede.

»Vinko, z Bogom! Piši!«

»Bom, Franjo! In tudi Vi morate, Vi vsi, vsi... Povej jim, da ne pozabim onega na akademiji.«

Vlak je odpeljal. Gledam za njim, gledam... Še vidim robec, za njim opazim roko, in še glavo.

Vinko!...

Sklanja se skozi okno in maha. Vse manja je njegova glava, vse večja je daljava. Da sem bližje, mogoče bi videl, kar nisem in ne vem: vsaj eno solzo!?

Na mojem licu bi jih bilo več, da jih nisem z vso silo zadrževal. Tako pa sta spolzeli dve iz trudnih oči, bulječih v daljavo: za njim, za Vinkom, najboljšim prijateljem, za drugimi brati, ki jih toliko časa ne bo med nami. In polno misli mi je poletelo preko oči, polno slutenj, temnih, nejasnih... Napolnile so mi glavo, kakor blodnje sanje v težkih nočeh, prerivale se ena za drugo, odhajale in spet prihajale, sedle bolno v dušo, združile se z boleščjo, ki me je spremljala na pot in ostaja v srečju, tam, kjer je izvor ljubezni.

Spel sem potrto nazaj domov, kjer je ostala družina Orlov in Orlic, ostala sama, brez šestih dobrih, delavnih borcev in sinov. Toda povrnejo se, povrnejo med nas, brate, saj smo jim pokazali ljubezen, bratstvo in zvestobo, pokazali, kako se poslavlja od zvestih bratov — orlovska družina.

Orlovska družina v Poljanah nad Škofjo Loko.

Carantanus:

Sv. Urh — Sv. Helena — Sv. Krištof.

(Naši narodni mejniki na severu.)

IV.

(Konec.)

Kdor je imel kdaj priliko opazovati, kako pišejo koroški Slovenci svoja pisma in karte — n. pr. v vojnem času, ko se je toliko pisalo — se je morda čudil, da koroški Slovenci pišejo večjidel v nemščini, seveda bolj ali manj spakedrani. In mogoče si je mislil. Če se že tako intimna zadeva, kot je privatno dopisovanje, vrši v nemškem jeziku, potem je v teh ljudeh pač res že popolnoma zamrl slovenski čut. Toda kdor pozna koroško šolo, ta ve, da se koroški Slovenec v šoli ne nauči ne slovensko brati, ne pisati. Zato koroški Slovenci enostavno ne znajo ali vsaj niso vajeni pisati v svojem materinem jeziku. Kdor hoče znati, se mora sam naučiti, v šoli se ne nauči. V nekaterih šolah se niti latinskih črk ne učijo, marveč samo gotske (nemške). Daj potem takemu človeku v roko slovensko knjigo, če je pa ne zna čitati! A kriva je koroška ponemčevalna šola!

Koroški Nemci hočejo pretrgati vsako kulturno in duševno vez med koroškimi in ostalimi Slovenci. Koroškim Slovencem pravijo, da njih jezik sploh ni slovenski, marveč »vindišarski«. Nespametno je torej, jim pravijo, da bi se v šoli slovensko učili, saj lahko čitajo v nemškem jeziku še več in boljših knjig in časopisov nego v slovenskem. Drugič jim zopet pravijo, da slovensko otroci že od doma znajo, čemu bi se torej še v šoli učili slovensko! »Zweck der Schule ist, daß die Kinder deutsch lernen« (namen šole je, da da se otroci uče nemško), to je vodilna ideja koroških pedagogov in — politikov. Šola je Nemcem glavno sredstvo ponemčevanja.

Nemci z nejevoljo gledajo vsak slovenski list, časopis ali knjigo, ki pride na Koroško. 22. novembra 1925 pa so na svojem protestnem shodu, ki so ga priredili na javnem trgu v Celovcu zoper »slovenske napade na južno Koroško« sklenili resolucijo, v kateri med drugim pravijo: »Nujno potrebno je, da se odtegne poštno dovoljenje slovenskim ljubljanskim časnikom, da se ustavi »Koroški Slovenec« in da se najstrožje nadzirajo hujskači, ki prihajajo iz Jugoslavije na Koroško; posebno pažnjo je treba posvečati malemu obmejnemu in turistovskemu prometu.« Najrajši bi koroški Nemci obdali Koroško ob jugoslovanski meji s kitajskim zidom.

Pa vrnimo se zopet h koroški šoli. Kdor pride prvič na Koroško, se čudi, da vsi otroci nemški pozdravljajo. Toda tako jim je strogo naročeno v šoli, in kdor ne bi hotel nemški pozdravljati, ga učitelj v šoli strogo kaznuje. O komur učitelj zve, da je pozdravil slovenski, je zaprt ali tepen ali pa mora klečati.

Kdor je bil na Koroškem v gostilni ali prodajalni, je videl oz. slišal, da mu je natarica ali prodajalničar vedno delal račun v nemškem jeziku. Tudi za tem grmom tiči slavna utrakvistična ali »dvojezična« šola! Slovenski otrok se v koroški šoli od vsega začetka, ko vstopi v šolo, uči računstva samo v nemškem jeziku. Niti šteti se ne učijo slovenski otroci v šoli na Koroškem slovensko!

Učitelj moli z otroci v Slov. Korotanu samo nemško in tudi petje je v koroških šolah samo nemško. Slovenski otroci ne smejo med seboj med odmorom v šoli slovenski govoriti. Le najmanjšim je to dovoljeno, vsi drugi pa morajo govoriti med seboj nemški in kdor se pregreši zoper to zapoved, je kaznovan. Tudi ko se otroci igrajo pred šolo, morajo govoriti nemški. Učitelj govori slovenski le z najmanjšimi, ki hodijo prvo leto v šolo, z vsemi drugimi govori

nemški. »Wer windisch spricht, kriegt Schläge« — kdor govori slovenski, bo tepen, po tem receptu se postopa s slovenskimi otroci v koroški šoli.

Slovenščine se otroci sploh ne učijo. Saj učitelji sploh niso sposobni za poučevanje slovenščine. Res bi se glasom zakona na vseh utrakvističnih šolah morala nekaj ur v tednu poučevati slovenščina, a dejansko se ta pouk nikjer ne vrši. Glasom zakona je namreč učitelj v teh posebnih urah dolžan poučevati slovenščino samo tiste otroke, katerih stariši to izrecno zahtevajo; a vršiti se ima ta pouk pošoli, ko je otrok že sedel 5 ur v šoli in ko že komaj čaka, da bi šel domov. Te »slovenske ure« so samo slepilo za nepoučeno javnost. Danes ni nobene slovenske šole na Koroškem in nikjer na Koroškem se v šoli ne poučuje slovenščina. Učitelj se poslužuje slovenskega jezika samo pri pouku najmanjših in samo toliko časa, dokler ga otroci niti za silo ne razumejo. To je samo prvo šolsko leto. Kjer je večrazredna šola, je v 2. ali 3. razredu često nastavljen trd Nemeč, ki niti besedice ne razume slovenski. V 2. in 3. razredu je povsod vse samonemško.

Poleg utrakvističnih šol so v bolj ponemčenih krajih samonemške šole, v katerih slovenski otrok nikdar ne sliši slovenske besede. Edino verouk se na Koroškem v šoli še poučuje v materinem jeziku.

Koroška šola vzgaja v otrokih nemško mišljenje in goji v slovenski deci mržnjo do materinega jezika. Otroci se vzgajajo v koroškem domoljubju (>Kärnten frei und ungeteilt« — Koroška svobodna in nedeljena) in v besnem sovraštvu do Jugoslovanov.

Slovenski Orel! Kadar spluje tvoj pogled proti severu, spomni se tupaťam na naše severne narodne mejnike in spomni se, da tam za Karavankami tudi še živi del slovenskega naroda, ki ga je narodni sovražnik obsodil na narodno smrt. In tedaj si zastavi vprašanje: Ali naj res umre narodne smrti 100.000 koroških Slovencev?

Leopold Turšič:

V senci.

*Cin cin — zlató, solnčno zlató
vsiplje nebó skozi veje,
cin cin — tako izza žalostnih dni
radost se včasih prismeje.*

*Cin cin — v začaranih okencih
biseri v mavričnem siju žarijo,
cin cin — morda mi v veselje in raj
žalostne dni spremenijo ...*

*Cin cin — že vidim, zaman so želje,
radost je hitro minljiva:
Cin cin — za danes je že je dovolj —
s solncem v oblake se skriva ...*

Otokar Janez:

Kako smo potovali v Ameriko.

(Dalje.)

Einsiedeln je gorski kot z velikansko cerkvijo in samostanom, pred njima pa leži v položnem bregu prilično lepo mestece, ki sestoji iz samih hotelov in trgovin. Zelo mnogo se prodaja božjepotnih spominkov in podobnih predmetov. Od majhne postaje smo jo takoj mahnili po glavni cesti, ki je bila lepo razsvetljena, pa skoraj čisto prazna in mrtva, navzgor proti Marijinemu svetišču.

Mogočen vtis! Široko stopnjišče tik pred nami in nad njim veličastna fasada cerkve s samostanom na levi in desni. Ker je bilo vse le napol razsvetljeno, je bil prvi vtis na nas še toliko ugodnejši — skoraj bi dejal — čaroben.

V cerkvi je bila večerna pobožnost. Prav začudili smo se, da je v tako pozni uri cerkev takorekoč polna. Na prižnici je bil duhovnik in molil rožni venec, ljudstvo za njim. Zelo pobožno so molili in njihovo vedenje je bilo vzorno.

Prepričani smo bili, da imamo pred seboj romarje. Naš pater je kar naravnost vprašal nekega možakarja, odkod jih je toliko prišlo. Toda mož se je nasmejal in je povedal, da so sami domačini, ki ta mesec vsak večer opravljajo skupno rožnivenško pobožnost....

Za te ljudi torej ne velja znani žalostni pregovor: Bliže cerkve, dlje od Boga... In tudi glede božjepotnih cerkva je marsikje tako, da so domačinom le nekak semenj, kot je bil nekad mnogim judom tempelj v Jeruzalemu. O Einsiedelnu se torej to ne more reči. Ne samo v cerkvi, tudi zunaj nje smo to spoznali. En dokaz: Prenočevali smo v hotelu »Pri ribi«. V vseh sobah za tužce so bile same svete podobe, križ in posodica z blagoslovljeno vodo....

Zjutraj smo šli zopet v cerkev. Vsi smo opravili pobožnost po svoje, pater je seveda tudi maševal. Menihi so imeli slovesno službo božjo, pri kateri so njihovi gojenci, mladi meniški »naraščajniki«, prekrasno peli koralno mašo. Vsem je bila ta služba božja jako všeč, zlasti našemu patru. Rekel je, da zavoljo svojih nerodnih ušes sicer nima smisla za petje in muziko, toda tu se mu je odprl skriven predalček v možganih ali kje, da je kar razumel, zakaj je p. Hugolin včasih pri pevskem pouku tako povzdigoval lepoto koral....

Po službi božji smo si v naglici ogledali cerkev, ki je zlasti v nekaterih delih zelo krasna. Velike umetnine so zbrane v takozvani »kapeli spokornikov«, kjer je cela vrsta spovednic za spovedovanje romarjev. Za ogledovanje samostana je zmanjkalo časa. Škoda! Samo površen sprehod po dolgih hodnikih smo naredili in čisto mimogrede pokušali tudi v knjižnico. Takoj nam je bilo jasno, da bi se zelo izplačalo, tu dalje časa ostati. Pa kaj hočemo? Amerika je še daleč in hitro je treba riniti po poti do nje. Vendar, to neugnano drvenje mimo tisoč samostanskih zanimivosti je bilo še meni pre naglo, čeprav imam, kot že povedano, takega in podobnega ogledovanja kmalu dosti....

Nadaljnja pot je vodila na jug in zopet na zahod — Arth Goldau — jezero Zug — Vierwaldstättsko jezero — Luzern. Pokrajina postaja bolj in bolj gorska, pogled na jezera in okolico krasen. Posebno čuvstvo nas je obdajalo, ko smo se vozili pod slavno goro s slavnim razgledom: Rigi. Toda — gori nismo mogli, ker ni bilo časa, kaj nam pomaga slavna gora in njen razgled! Ampak to rečem: če bi še enkrat hodil tod okoli, ne bi hotel iti mimo Rigija, naj se vzame čas kjerkoli. In tudi vsak drug naj napravi ta odločni sklep.

Luzern je tadi prav lepo mesto. Mi smo ga seveda tudi samo — povohali in šli dalje. Zato in ker tudi moj popis ne sme biti preobširen, ga samo omenjam.

Sredi popoldneva smo že spet sedeli na vlaku, ki nas je še mimo marsikatere naravne in umetne lepote švicarske zemlje že ponoči pripeljal v Basel, na francosko mejo. V dveh urah je imel oditi naš vlak proti Parizu. Tu smo doživeli to zanimivost, da je bilo treba ure pomakniti za 60 minut nazaj, ker menda solnce hodi od Ljubljane do Basla ravno eno uro.

(Dalje.)

Orlovska pisma

Dragi Joško!

Vesel sem, da si s tako moškim razumevanjem in plemenitim mišljenjem sprejel moje zadnje pismo. Danes in prihodnjic pa želim govoriti predvsem Trojemu srcu. Vem namreč, da je srce, ki z burnimi, neobvladanimi čustvi največkrat zapelje mladega fanta v nesrečo. In dokler srce samo s studom ne zavrže grdega početja, tako dolgo

vsí, še tako jasni umski dokazi nimajo moči, zadržati omahujočo voljo. In kar je še več: naše srce je bogat, neizčrpen vrelec velikodušnih misli in lepih dejanj.

Kar hočem je tole: da s srcem, ne le z razumom zavržeš tisto umazano in nizkotno početje mladih ljudi, ki nevičersko skrunijo dekliško čast in se ne sramujejo, o tem celo bahavo govoriti. Želim, da ob danih prilikah postopaš tudi v tem smislu in pred nikomur ne skrivaš svojega boljšega prepričanja. Zato ne pišem tega pisma toliko, da Te svarim, kakor da Te oborožim zoper napade manjvrednih.

Poznam vojaško življenje in vem, da se vedno najdejo izgubljeni, ki se z grešnim razmerjem, ki ga obdržavajo z dekletom, celo hvalijo. Vzroki, ki mladega fanta privedejo v take globine, so različni. Predvsem zabrede gotovo vsakdo, ki nima trdnega sklepa in odločne volje, da hoče pod vsakim pogojem in v vsaki okoliščini ostati čist. Brez te trdne volje ni mogoče z uspehom kljubovati zapeljivemu miklu, s katerim je tako usiljiva ničvredna moška ali ženska družba, potem pa kino, pohujšljiva knjiga, slabo časopisje in prirojena slabost človeške narave, ki itak nagiba v početnost. Mnogo, da večina prične razmerje pošteno, toda lahkomišljeno. Znanje in »ljubezen« se vleče iz leta v leto kakor morská kača in še vedno ni upanja na zakonito zvezo. Brez-miselno ljubezničanje je oslabilo moralno silo in tako sežala po prepovedanem sadu...

Poglejva danes sledove takega početja v fantovski duši, preden seževa prihodnjic v dekliško srce!

Jejla, odprle se vama bodo oči in kakor bogova bodeta, — je silila prej zapeljiva kača. Sledila sta miklu in jedla in spoznala, res da, dobro in hudo. Dobro čistega, poštenega življenja in hudo, ki ga rodi greh. Kakor Adam in Eva gledata nazaj na paradiz nedolžnega srca, iz katerega ju je pregnal greh in tudi njima so se vanj za vedno zaprla vrata. Opojna čaša veselja, ki jo nedolžna mladost radostno črpa iz sebe, je usahnila. Poteptana je neomadeževana neoskrunjenost teles, lilije so odevele in ovene. Nič več ne dviga srca osrečujoča zavest čiste, poštene mladosti. In naj tudi vzdihujeta, jokata in se kesata, deviška lepota življenjske pomladi se ne vrne več.

Kako razdirajoča je sled v duševnem življenju, se niti ne da prav popisati. Tako oskrunjeno srce nič več ne zasanja vabečih skrivnosti čistih src, ki z lepo in bogato fantazijo ožarjajo čuvstva ljubljenih in so v čistih dušah gibaló plemenitih in nesebičnih dejanj. Domišljija je umazana. Duševna ljubezen se umakne počutni in strast uveljavlja le živalsko stran spolnega nagona. Ni čuda, da tak mlad mož skoraj nenažno v nazorih in mišljenju podivja, da zlasti izgubi vsako spoštovanje pred žensko. Odtod ta sirovost takih mladih ljudi. V ženskem bitju ne zre več ne matere ne žene, ki z možem nosi breme življenja, ampak le še predmet, ki naj zadosti njegovi nasladi. Fant le vrste ni več zmožen pogledati odkrito v oči nedolžnemu dekletu: ali mu je povod nizkih misli ali pa ga lepota čistosti bega in sramoti.

Naraven sram, ki ga ima človek ravno pred tem grehom, izgine. Prirojena sramežljivost, ki je jak jez zoper neštete skušnjave, je podrt. Prebujeni nižji nagoni se okrepe in strahujejo višjo duhovno naravo. Čoln življenja se je že obrnil v določeno smer, ki je ne daje ne razum in ne vest, ampak pohota brzo krmari proti pečinam, kjer se bo razbila vsa mlada sreča. Greh nikoli ne osreči. Prej ali slej se v duši vzbudi čut prevare. Strast je obetala veliko srečo, izpolnjenje vseh želja. Zadovoljiti pa je mogla le za trenutek nižji, telesni del, toda ne duše in ne srca. Komaj se je razkadila nasladna opojnost, že se selijo v srce nezadovoljnost, razočaranje, tegobna puščoba in pobitost.

Ta globoka prevara mnoge strezni, da se zdramijo, otresejo grešne okove in začno pošteno življenje. Mnogi pa se do novega življenja ne morejo več dvigniti. Manjka moči. Počutnost je prevladala duševnost in zahteva več in več. Dejanja se množe in mesto da bi fant, v cvetju let krenil navzgor vriskaje solncu nasproti, krene nizdol v globino, podoben orlu, kateremu so posekali peruti, — osredotočen na eno samo misel in željo: spolno uživanje.

Nič manj niso usodne posledice za morebitno poznejše zakonsko življenje. Če grešno razmerje oropa fantu spoštovanje do dekleta ga pravtako in še bolj izgubi dekle do fanta, ker je največkrat le prisiljena k takemu razmerju, ker se ne more in ne upa ustavljati. Grožnja s prelomom in obljuba na zakon jo mamila. In če pride do zakona, čulita oba prav dobro, da manjka nečesa, kar bi dalo najlepšo gloriolo njenemu združenju in omogočalo neposredno uživanje zakonske sreče: čistost teles! Zavedala se, da sta obletela cveta, ki ne moreta drug drugemu nuditi svežega vonja in to je pra senca, ki leže na življensko vez. — Govorim le o naravnih vplivih, a da ne podčrtavam dejstva, da Bog ne more blagosloviti zveze, katere priprava je bil greh.

Tudi ni dosti drugače, če eden ali drugi s kako drugo osebo stopi v zakon. V vsakem zakonu pride do nepričakovanih težav, do velikih razočaranj in nadlog, ki se dajo premostiti le v medsebojni zastopnosti. Ali se v tem primeru ne bo zgodilo pre-dado, da bo eden zakonec iskal skrivnih duri: ko bi šel z ono, ko bi šla s tem skozi življenje, bi bilo bolje, ne bi do tega prišlo. Spomini ožive, ki morejo postati usodni in podnetijo strašne žaligre v družinah...

V naravi grešnega razmerja je, da skušata mlada človeka preperečiti naravne posledice svojega početja. Vstavlja se mi pero, da bi ostudnost in prolinaravnost takega početja popisoval. — Zgodi se le prevečkrat, da se posledicam ne izogneta. Kaj potem?

Ah, da vse to ni teorija, ampak resničnost, kako zločin odpira pot novim zločinom, kako se posega v snujočo kal življenja, da se jo zatre! Ne redko, žal, pa valovi Save pripovedujejo povest o »junaških« fantih, katerih poholnost tira toliko mladih žrtev do obupa, da si blodnje v smrti iščejo rešenja. Kolikrat se tudi zgodi, da zapeljamo revo starši zavržejo, ki potem končava v nesreči in grehu. Kje je krivec? — Taki roparji dekletstva so v resnici zločinci, čeprav gre policija mimo njih. Kako se bodo zagovarjali pred večnim sodnikom? Mar s tem, da se niso mogli zdržati, — ko pa milijoni živijo vse do smrti čisto, pošteno življenje!

Če pa se rodi otrok, je celi fari živ klicar greha roditeljev. Dokler si ne zasluži sam kruha, je oče sodnijsko prisiljen plačevati zanj vzdrževalnino. Vlačugarske deklince umejo to spretno izrabiti. Ko se pokažejo posledice razuzdane življenja, označijo za očeta kakega postavnega ali bogalega fantla, hoteč ga s tem prisiliti v zakon ali vsaj za plačevanje. In ta dečko je mogoče čisto nedolžen. Bil je le nepreviden in se je ob priliki kake pijače smotil z drugimi vred okrog nje. Dekletu pa na sodnji verjamejo, če le dokaže, da sta bila z doličnim sama skupaj. — Zopet druge spretno izsiljujejo: kakšnemu takih svojih »znanec« pošljejo pismo sledeče vsebine: Plačaj toliko in toliko, sicer te označim za očeta in razodenem vse tvoji nevesti in staršem! — In da se izogne mučnim procesom, — plača in zopet plača. — Tako marsikdo preklinja vse življenje en sam nepremišljen trenutek, ki se kakor senca vleče za njim.

Moj dragi prijatelj! Kajne, kako sladka in osrečujoča je zavest, da si neomadeževan, da nisi nikdar nobenemu dekletu nič žalega storil. Veš, kaj Ti želim? Da bi vsak hip mogel mirno pogledati svoji materi v oči, pa sestram in vsakemu dekletu; čez čas, če je tako volja božja, pogledati odkrito in radostno v oči tudi Tvoji nevesti in ženi, ker nisi nikdar oskrunil ščita fantovskega poštenja!

V tej želji Ti kličem pristrčni: Bog živi!

Brat Janez.

— To in ono —

Telovadba in sport.

Franc. katoliški skavti. Med četami alžaskih skavtov vlada živahno življenje. Mladci uporabijo zlasti počitnice za to, da kolikor mogoče veliko časa preživijo v prosti naravi. Tako so ob počitnicah taborili v gorah jurskega pogorja in v Vogezih. Ravnotako pridno pa se gibljejo tudi doma. V Štrasburgu so imeli gledališko prireditev, h kateri so povabili svoje starše in dobrotnike.

Naši primorski bratje bodo imeli v Dornbergu koncem avgusta zvezno prireditev. Ob tej priliki se bodo vršile tudi telovadne in organizatorične tekme; za slednje se pripravljajo na fantovskih večerih, kjer presesajo tekmovalna vprašanja. Pri telovadbi bodo tekmovalne vrste in posamezniki. Vsak odsek je dolžan poslati vsaj 1 vrsto k telovadnim tekmam. — Septembra se bodo tudi udeležili mednarodnih tekem v Rimu.

Hrvatski Orli imajo 7. in 8. avgusta v Požezi (Slavonija) svoj pokrajinski zlet. Pokroviteljstvo tega zleta je prevzel zagrebški nadškof dr. Bauer. — Djakovski škof dr. Akšamović pa je poslal predsedniku Hrv. orl. zveze pohvalno pismo o orlovski organizaciji in njenem delovanju, ki mu bo vedno z zanimanjem in veseljem sledil. — V Zagrebu je sedem orlovskih odsekov, med temi posebej dvoje srednješolskih ter »Akademske Orele«. — Kako se uspešno širi

orlovska ideja med Hrvati, dokazuje to, da je bilo od lanskega šibeniškega zleta do letošnjega marca ustanovljeno 36 novih orlovskih odsekov.

Čehoslovaški škofje so na letošnji konferenci v Pragi obravnavali tudi mladinske organizacije. Med drugim je bilo rečeno, naj bi mladinske zveze z ozirom na pomanjkljivo versko-nravno vzgojo mladine v modernih družinah in v šoli imele za glavno nalogo krščansko-verski in nraveni poduk in vzgojo in naj varujejo mladino pred zastrupljanjem s politiko.

Na mednarodni telovadni tekmi v Lyonu, ki jo je priredila (liberalna) telovadna zveza ob letošnjih binkoštih in so se udeležili belgijski, francoski, holandski in luksemburški telovadci ter češki in jugoslovanski Sokoli, je odnesel prvo mesto med posamezniki Slovenec Peter Šumi, vrstno prvenstvo pa si je priborila češkoslovaška vrsta. — Švicarski in italijanski telovadci se teh tekem niso udeležili.

Čehoslovaški Orli so priredili meseca maja dva tečaja v Brnu, ki sta bila številno obiskana. Prvi tečaj je bil organizatoričnega, drugi pa teoretično-praktičnega značaja. — Ob velikih počitnicah pa bo priredilo načelnništvo češkosl. Orla tridneven tečaj za duhovnike, bogoslovce in učitelje v Olomucu. Želja po takem tečaju, ki bi odpomogel marsikaterim nedostatom v orlovski organizaciji, je izšla iz duhovskih in učiteljskih vrst.

Raznoterosti.

Priobčuje dr. Vinko Šarabon.

Podgane lovijo. V Moskvi je neki Meierhold ustanovil takozvano »gledališče revolucije«. Naznanil je v časopisih, da potrebuje 10.000 živih podgan za film. Za vsako podgano je obljubil 5 dinarjev. To je bil lov! Vsi mladi postopači in berači so se spravili nad podgane. S filmom je hotel Meierhold dokazati v prvi vrsti veliko škodo, ki jo podgane povzročijo.

Dober zaslužek. Angleški prestolonaslednik je bil lani na svojem svetovnem potovanju tudi v glavnem argentinskem mestu Buenos Aires. Vsi so hoteli biti tako oblečeni, kot je bil on, in so imeli krojači dela čez glavo. Neki modni krojač je napravil v enem tednu 200 večernih in 500 promenadnih oblek, toliko kot sicer v treh letih.

Osmiridij se imenuje spojina dveh jako redkih kovin, osmija in iridija, je izredno trd in trpežen ter ga rabijo v prvi vrsti za izdelovanje prav finega orodja. Največ ga je na otoku Tasmania, južno od Avstralije, in ga dobijo na leto za okroglo 20 milijonov dinarjev.

Novo glavno mesto. Avstralija je zvezna republika, obstoječa iz šest držav. Vsaka država ima svoje glavno mesto, skupnega glavnega mesta pa doslej niso imele. Nobena ni hotela, da bi bilo glavno mesto v drugi državi. Slednjič so se tako pobotali, da si zgradijo posebno glavno mesto, in sicer na meji najvažnejših dveh držav, Victoria in Novi Južni Wales. Prvič bo zboroval v tem mestu zvezni parlament v maju prihodnjega leta. Mesto se imenuje Cauberra. Ko so iskali pripraven prostor, so dobili v gorski samoti lep kotichek in so se odločili za nj. Prebivalci tam okoli so imenovali oni prostor Cauberra, ne vedoč, kaj to pomeni. Pred sedanjimi naseljenci so namreč prebivali v onih gorah avstralski črnici, ki jih sedaj tam ni več. Zelo so se potem začudili, ko je neki učenjak povedal, da pomeni Cauberra toliko kot rigajoč osel. Za poslance to ime ni nič kaj pripravno, pa včasih dobro zadene.

Hiša z 80 nadstropji. Doslej je bila najvišja hiša na svetu Woolworthova v New Yorku. Ima 61 nadstropij in je 236 metrov visoka. V Detroitu bo pa sezidal neki Book hišo z 80 nadstropji, visoka bo pa 286 m, bolj visoka kot štiri Ljubljanski gradovi.

V pariškem parlamentu vidiš na hodnikih 26 luči; 13 je rdečih, 13 modrih. Modre luči naznanjajo, da govori v parlamentu poslanec vlade, rdeče pa, da govori poslanec opozicije. To so zato napravili, da izven govorilnice nahajajoči se poslanci takoj vedo, kdaj bo konec govorov in da so potem pri glasovanju pravočasno navzoči.

Mlad kolesar. Na Francoskem je 17 mesecev star deček, ki vsak dan pridno kolesari. Prerokujejo mu veliko sportno bodočnost.

Zaspanj London. Amerikanci, ki prihajajo v London in ki so ga poznali že prej, se čudijo, kako je London zaspan. Dočim je v ulicah zabave v Parizu ob štirih zjutraj še najživahnejše življenje, je London ob polnoči skoraj popolnoma tih.

Brihten pes. V San Francisco v Ameriki išče policija psa, ki se zna neopažen približati prodajalni klobukov in ki vselej enega odnese. Odkod pride in kam gre, nihče ne ve.

Nove knjige.

Poroča urednik.

H. Rider Haggard: Jutranja zvezda. Iz angleščine prevel P. M. Černagoj. Ljudske knjižnice 21. zvezek. Ljubljana 1925. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena Din 30.— in 40.—. — Pistelj Haggard je znan po knjigah »Dekle z biseri« in »Salomonovi rudniki«. Ta knjiga je napeto pisan roman iz egiptanske zgodovine, in se bere od prve do zadnje strani z enakim zanimanjem. Prevod je dosti lep. Naj bi našla knjiga pot v vsako knjižnico in do posameznikov, ker ni samo vzgojna ljudska povest, temveč tudi pomembno delo velikega angleškega pisatelja.

Dr. Ivan Pregelj: Oče, budi volja tvoja! Povest iz Istre. Gorica 1926. Izdala Katol. knjigarna v Gorici. 108 str., 12 risb. Cena Din 10.— (!). — Knjiga, ki jo je izdala že prevaljska Mohorjeva družba pod naslovom »Božji mejniki« in je izšla zlasti za Goričane nekoliko spremenjena in ilustrirana, je ob prvi izdaji vzbudila toliko pozornosti, da je nam ni treba posebej priporočati. Naj bi ne bilo nobene knjižnice brez nje! Dobi se za res nizko ceno po knjigarnah v Ljubljani, Mariboru, Celju, Kranju, Radgoni, Ptujju in Novem mestu.

Ivan Mercina: Slovenski pritrkovavec. Gorica 1926. Izdala Katol. knjigarna v Gorici. 136 str., s sliko pisateljevo. Cena 20.— ozir. 25.— Din. Knjiga je navodilo za pritrkavanje cerkvenih zvonov po številkah. 243 vzorcev za pritrkavanje je pisatelj v njej nakopičil. Take knjige ni imel doslej noben narod v Evropi. Potrebna pa je bila nam Slovencem, ki smo že po naravi pritrkovavec in vneti ljubitelji lepega, ubranega in mogočnega zvonjenja. Treba je, da se pritrkavanje ohrani, da se ta lepi običaj razvija in spopolnjuje. Zato knjigo — zlasti našim fantom! — toplo priporočamo. Dobi se v knjigarnah, kakor zgoraj.

Dragotin Vodopivec: Radi oreha. Trde-janka za ljudske odre. Gorica 1926. Izdala Katol. knjigarna v Gorici. 29 strani. Cena Din 8.—. Priprosta igrice bo dobrodošla zlasti kmetskimi odrom. Dobi se, kakor zgoraj.

Boštjan Franko: Zadnji dnevi velikega mučenika. Gorica 1926. Izdala Katol. knjigarna v Gorici. 80 strani. Z risbami Milka Bambiča. Cena Din 10.—. Knjižica je povest iz misijonskega delovanja v Severni Ame-

riki. Ljubko, lepo opremljeno knjižico, toplo priporočamo. Dobi se, kakor zgoraj.

Misij. knjižnice 4. zvezek: **Misijonska okrožnica** (Rerum ecclesiae) sv. Očeta Pija XI. Misijonišče pri Domžalah 1926. Prevedel, opombe in dostavke dodal profesor Jernej Pavlin. 21 strani. Priporočamo!

Vinko Vodopivec: **16 evharističnih pesmi** (>Kristusu Kralju<), za mešani zbor. Gorica 1926. Samozaložba. Prodaja Katol. knjigarna v Gorici.

Vinko Vodopivec: **12 Marijinih pesmi** (>Kraljici svetogorski<) za mešani zbor. Gorica 1926. Samozaložba. Prodaja Katol. knjigarna v Gorici. — Oba zvezka je glasbena javnost z veseljem sprejela in kritika pohvalno ocenila. Priporočamo ju pevskim zborom!

Urednikov radio.

A. Hromski. Na Tvojo opombo glede pisem brata Janeza Ti odgovarjam tole: Ti hočeš povedati, da pouk sam ne zadostuje. Imaš prav in mi smo vsi na tem stališču. Vendar pisec vsega tega ne more povedati v eni sapi. Potreben je tudi pouk: še dvoje pisem, da se izkopljemo iz teh nižin, potem pa vas popelje brat Janez na drugo solnce in bo tudi o nadnaravnih sredstvih vse potrebno povedal. Sedaj pa ne more pretrgati.

Vsem hudim kritikom, ki so ocenjevali Odemsovega »Srečolov« in se hudovali, da je razkrinkal pregrešek nekega odseka in s tem z negativne strani hotel učiti, odgovarjam sledeče: V glavnem je črtica pisana zato, da nam pokaže, kako smo ljudje drug drugemu v izkušnjavo (Lojze), kako nestalni v svojem mišljenju (Joža) in kako omahljivi v svojem prepričanju (Tone). — Prva pot k poboljšanju je vsekakor priznanje krivde. Ako hočemo koga opozoriti na njegovo napako, mu moramo napako pokazati tako, da jo bo po razmišljanju našel in — priznal. In za razmišljanje o svojih »javnotajnih« napakah je dober pripomoček praktična, iz resničnega življenja vzeta črtica.

Tolmačev nabiralnik.

Egoizem: sebičnost, samoljubje;
formalnost: oblika, zunanost;
kavalir: vitez;
flirt: ljubimkanje;
koketerija: spogledljivost, ugajaželjnost;
kompliment: poklon, pohvala;
eksperiment: skušnjava, poskus;
sugestija: duševni vpliv ene osebe na drugo s pogledi, besedami, dotiki;
diplomat: zastopnik države pri mednarodnih opravilih;
paralaksa: razlika med pravim in navideznim stanjem zvezde;
specifičen: poseben, gotove vrste;

komplificiran: sestavljen, zamotan;
moment: trenutek;
kontrahirati: zbrati, skrčiti;
ekonomsko: gospodarsko;
aranžma: priprava, ureditev;
kabina: soba;
komentar: razlaga.

Nekdo je vprašal:

anomalija: nerednost, nepravilnost;
kontakt: stik, zveza;
markantno: imenično, izvrstno;
erupcija: izbruh;
fingirati: izmisliti, predstavljati kaj kot resnično;
parabaza: prestop od enega predmeta na drugega;
rafiniran: očiščen; zvit, prebrisan;
blaziran: top, trd, malomaren;
ciničen: nesramen, nespodoben;
kriterij: znamenje, znak;
parter: prtiličje;
amater: prijatelj, ljubitelj kake umetnosti;
rekvizit: pritliklina, kar je treba zraven;
zelot: gorečnik, vnet človek;
sindikati: sodništvo — tudi obrtniško, rudarsko društvo;
ekzakten: natančen;
paviljon: šotor, vrtna lopa, manjše poslopje z okroglo streho;
fiziologija: nauk o organskih telesih, zlasti o živih bitjih;
rapsod: pevec junaških pesmi pri starih Grkih, recitator;
intimiteta: domačnost, pristnost, zaupnost.

Mali oglasi.

Vsem krščanskim organizacijam. Prosvetno društvo v Hrastniku se je obrnilo na Orlovsko podzvezo s prošnjo, da organizira pobiranje prispevkov za zgraditev nove cerkve v Hrastniku. Hrastnik je poleg Trbovelj eden največjih industrijskih centrov v Sloveniji. Je dolina, ki ima okrog 6000 duš, a je brez cerkve in brez dušnega pastirja. Nima zato tudi katoliške inteligence. Zadevo zato toplo priporočamo vsem odsekom, naj po možnosti priskočijo na pomoč. Vsak znesek, ki naj se pošlje na Katoliško prosvetno društvo v Hrastniku, je dobrodošel.

Službe išče večkratni orlovski odbornik, telovadec, igralec in režiser. Vajen je občinskega in združnega tajištva, je dober korespondent, vajen je tudi kmetijskega gospodarstva. Je 25 let star, zdrav in močan ter vojaščine prost. Njegov naslov se izve v pisarni O. P. v Ljubljani.

Toplo priporočamo misijonske razglednice, ki jih je v dveh serijah po 10 različnih slik založilo misijonišče v Grobljah pri Domžalah.

Iz kraja v kraj

Knjaževac v Srbiji.

Najlepše pozdrave pošiljajo vsem bratom Orlom in sestram Orlicam vojaki 14. pešpolka: Valentin Čepon, Horjul; Ivan Bartol, Smartno pri Litiji; Feliks Šinkovec, Mengeš; Franc Velkavrh, Polhov gradec; Alojz Zupančič, Dobrnič; Vincenc Juhart, Trebnje; Janko Bendo, Mengeš; Janez Tomaževc, Topole in Franc Zargi, Jarše.

Sv. Peter pri Mariboru.

Čitamo poročila o živahnem delovanju mnogih bratskih odsekov širom Slovenije. Zato dovolite, da se tudi mi oglasimo v »Mladosti« ter podamo poročilo in kratek pregled o našem odseku, ki smo ga ustanovili mes. septembra l. 1923. Mnogi se predvsem ponašajo s precejšnjim številom članov, česar mi zaenkrat ne moremo. Imamo pa zavest, da po svoje, čeprav malo, prispevamo k mogočni stavbi orlovske organizacije. Pa sčasoma se bo tudi to zboljšalo, ko nam dorastejo Orličiči. — Delovali smo z ozirom na mnoge težave, s katerimi smo se morali in se še borimo, še precej dobro. Pri tekmah sicer nismo bili najboljši, a vendar smo se še kolikor toliko dobro odrezali. Nastopali smo tako na domačih, kakor drugih prireditvah. L. 1924. smo se udeležili prireditve v St. Ilju in nastopili v Hočah. Nastopili smo l. 1925. na srenjski prireditvi v Jarenini, okrožni v Rušah, na mladinskih dnevih v Mariboru in na ekspoziturni prireditvi v Ptujju. Nastop na mladinskih dnevih in v Ptujju nam je še posebej v spominu, kajti namočilo nas je pošteno. Zelo lepa in redka je bila slovesnost ob birmi, ko smo šli v krojih k slavoloku pozdravit in sprejet prevziščenega g. škofa dr. Karlina, kjer sta ga v prisrčnih besedah pozdravila br. načelnik in s. načelnica. — 10. maja 1925 smo ustanovili v Grušovi pododsek. Popoldne smo pa na trati g. Damiša imeli telovadni nastop, ki se je precej dobro obnesel. Nastopa so se udeležili tudi bratje iz St. Ruperta. — Dne 21. junija je imel naraščaj prvo naraščajsko akademijo, ki je v kljub slabemu vremenu precej dobro izpadla. Ganljiva je bila predvsem zaključna skupina, ko so se Orličiči pred podobo sv. Alojzija priporočali njegovemu varstvu in pomoči. — Junija meseca ob koncu Alojz. pobožnosti se je odsek na slovesen način posvetil presv. Srcu Jezusovemu, ki naj bi nam pomagalo pri našem delu. Poleg omenjenega smo še večkrat priredili akademije, dramske predstave, izlete itd. — Dne 16. maja t. l. je bila v Grušovi ustanovitev pododseka. Dopoldne se je vršil ustan. obč. zbor, ki ga je vodil zastopnik br. Maček, popoldne pa na trati g. M. Damiša veliki telov. nastop članov, članic, naraščaja, gojenk in mladenk. Prireditve se je zelo dobro obnesla.

Dali smo se tudi slikati. Bratskemu odseku Grušova pa želimo sijajnih uspehov. — Odborovnih sej smo imeli 75. Fantovskih sestankov 25. Telovadbo imamo najbolj samo ob nedeljah popoldne, seveda, če je lepo vreme, ker drugače res ne moremo. Telov. prostor imamo sicer zelo lep, toda strehe nima, kar je pa na eni strani dobro, ker bi br. načelnik težko imel prostora pod njo, ker se po pravici sme prištevati k bolj visokovzraslim ljudem. Toda, je pa tudi korenina, ki se je ne najde povsod. Žalibog, da bo moral kmalu oditi na 2letno vojaško službovanje k mornarici. Toda minulo bo in zopet bo prišel k nam še bolj navdušen za orlovstvo. Mi pa bomo med tem napravili nekaj, kar bo tudi njemu gotovo v največjo radost in veselje — postavili bomo krasen društveni »Slomškov dom«, ki bo sigurno tak, da bo imel prostora v njem ter nas bo zopet zbiral, vabil in učil kakor do zdaj, da bo šentpeterski odsek res dosegel to, kar želi — privedi vso našo mladino pod zastavo lepe orlovske organizacije. — Z božjo pomočjo bo šlo vse, toda treba je dela, treba požrtvovalnosti, treba predvsem odločne volje in korajžje vsem. Orel v St. Petru mora do napredka! — H koncu bratski pozdrav vsem, ki so orlovskega mišljenja, pa tudi drugim! — Bog živi! — —ik.

Sv. Benedikt v Slov. goricah.

Čas je, da se zopet oglasimo v našem listu ter na kratko opišemo važnejše dogodke, kakor so zabeleženi v odsekovni kroniki, da tudi drugod zvedo kako in kaj delamo. — Praznik Sv. Jožefa smo kot orlovski praznik najslovesneje obhajali. Zjutraj so vsi člani pristopili k mizi Gospodovi, dočim so naraščajniki svetili pri službi božji. Lepo ubrano petje moškega zbora, pri katerem sodeluje večina odsekovnih članov, je poveljevalo cerkveno slovesnost. Popoldne pa je odsek skupno z naraščajem in orliškim krožkom priredil telovadno akademijo, ki pomeni zopet lep korak naprej. Razen telovadnih točk so bile na programu še deklamacije in pevске točke. Slavnostni govor je imel naš novi predsednik g. Ignacij Brvar, v katerem je obrazložil staršem pomen Orla za slov. mladino. Akademijo je zaključila alegorična slika »Kralj Matjaž«. — Drugi važen dogodek v zgodovini našega odseka je srenjska prireditve, ki se je vršila pri nas v nedeljo, dne 6. junija 1926 skupno z mladeniškim shodom. Bil je krasen dan, ki nam ostane v trajnem spominu. Pozabljen je ves trud, vsi napori. Lepa povorka nas je bila, ko smo z godbo »Mura« na čelu odkorakali k Svetim Trem kraljem k cerkvenemu opravilu. Ni nas tako malo, kakor bi si kdo mislil. Pridigo za mladino je imel g. dr. Jeraj iz Maribora. Po

maši se je vršilo pred cerkvijo lepo obiskano mladeniško zborovanje, na katerem so nastopili odlični govorniki z lepimi govori. Popoldanska prireditev se je vršila na župnijskem dvorišču in je v čast vsej srenji. Posebno pozornost so vzbujale razne skupine članov in naraščaja, zlasti pa skok s palico v višino 2.45 m. Na telovadišču je govoril br. Vinko Lorenčič (Sv. Anton) o nalogah orlovstva. Ob 6 je bila prireditev zaključena. Občinstvo je odšlo z zavestjo, da je mladina, organizirana v Orlu, v dobrih rokah, katerim lahko brez skrbi zaupajo svoje sinove in hčere. Upamo, da bo prireditev obrodila dobre sadove. Čudno le, da br. srenjski tajnik nič ne poroča o delu srenje, saj je vendar srenja imela v zadnjih letih več lepih prireditev, naj omenim samo srenjsko akademijo pri Sv. Ani, pri kateri je v odlični meri sodeloval tudi naš odsek. — Razen tega je odsek skupno z orliškim krožkom uprizoril dve dramski predstavi. Krasno versko-apologetično igro »Žrtev spovedne tajnosti« smo ponovili pri Sv. Ani. Da smo mogli uprizoriti to krasno delo, gre predvsem hvala našemu bivšemu predsedniku g. Janezu Oblaku, ki je igro prestavil iz češčine na slovenski jezik. Ko bo igra tiskana, jo priporočimo vsem odrom! Dvakrat smo uprizorili v režiji g. kaplana Meškovo trodejanko »Mati«. — Bog živi!

Mavčiče.*

Le redkokdaj se v »Mladosti« čuje glas iz Mavčič. Zato pa danes naj se to zgodi, da zvedo »Mladosti« bravec vsi, kako se Orlom v Mavčičah godi. Nedeljo tiho, smo si letos izbrali, da bi svetu pokazali, če v času zimskem smo kaj napredovali. Pa nedelja težko pričakovana še prišla ni, kar oglasi se zvon in nam naznani, da odšla Orlica sestra Pavla je pred božji tron. V žalosti splošni se akademija odloži, da na praznik »Brezmadežne« se izvrši. Pavlo pa spremili smo sestre in bratje vsi na zadnjo pot. Orlovska mladina naša doslej še ni hodila tod. Ob slovesu bridkem smo jo prosili, naj nas Bogu priporoči, da vzorno kot ona bi živeli vsi. — In akademija: štirinajst točk izbranih, v sporedu pestrem naravnanih. A kako so bile izvajane, to morda pove kdo drugi, ker jaz kritike pisati ne znam, v tem oziru nisem podkovan. Le to smem reči, da gledalcem bila je povšeči. Prireditev ni še bila končana, že druga vest, žalostna nam je bila dana. Da Lojze, Orlič je postal — mrlič. Se njemu smo izkazali zadnjo čast, saj trudil se je z nami za dobrega rast. — Tako, bratje in sestre, le naprej po začrtani poti, po kateri hoditi naj nas nihče ne moti! Ne glejmo na svet, ki je danes tak, a jutri se že obrne spet, ampak kvišku, k Solncu večnemu, ki je in naj bo naš vzor. — Bog živi! — Br. F.

* Verze si skušal kovati celo v dopisu. Naj bo! Čeprav bi bil lažje napisal v prozi! Op. ur.

Šaleška orlovska srenja.

Preteklo leto je štela naša srenja tri delujoče odseke, in sicer Šoštanj, Velenje in Škale. — Članstva je bilo 67, od teh 31 telovadcev, 19 rednih, 9 starešin in 8 vojakov. Podpornih članov pa samo Šoštanj 12. Naraščaja je bilo skupaj 88, in sicer višjega 34, nižjega 54. — Kaj pa v prosvetnem oziru? Fantovskih sestankov je bilo 43, in sicer Šoštanj 21, Velenje 14, Škale 8. Odborovnih sej je bilo 38: Šoštanj 11, Velenje 20, Škale 1. Dopisov je srenja prejela 55, odposlala 14. Srenjski sveti so bili redno vsak mesec razen junija, ki je vsled prireditev v okrožju izostal. Odborovne seje je imel odbor mesečno. Poslovne revizije je izvedel sr. odbor štiri. Tehnično je izvedel eno br. načelnik, eno pa telovadni učitelj O. P. br. Varšek. Udeležili so se člani tudi treh prireditev, in sicer okrožnega nastopa na Polzeli, 15 letnice odseka Št. Pavel in srenjskega izleta, prirejenega od Nazarske srenje, v Ljubno. Na Polzelo smo poslali 25 članov, 16 višjih in 17 nižjih naraščajnikov, v Št. Pavel 9, v Ljubno pa 8 članov. Telovadnih ur je bilo 121: Šoštanj 47, Velenje 48, Škale v 7 mesecih 26. Okrožnih svetov smo se udeležili razen enega, vseh, tudi tistih, ki niso bili sklepčni. — To je kratek pregled orlovskega dela v naši Šaleški dolini. Upamo, da bo letošnji nastop v Velenju pripomogel naši organizaciji do novih pridobitev. Bog živi!

Št. Rupert na Dolenjskem.

V mesecu decembru lanskega leta je odšel od nas g. kaplan Alojzij Košmerlj na novo službo na Trebelno. Kot dobrega duhovnika ga je ljubila vsa fara, izredno pa je bil priljubljen nam bratom Orlom, ker je bil res pravi oče orlovski družini. Za predsednika ni bil samo po imenu, ampak njegovo delo in ljubezen, ki jo je gojil med nami, se zrcali v velikem napredku našega odseka in v neizbrisnem spominu vseh hvalježnih bratov. Pod njegovim vodstvom si je naš odsek lansko leto prisvojil 1. častno diplomu, katera ne odlikuje samo tekmovalcev, ampak tudi njega, ki nam je dal v to potrebnih pripomočkov. — Kmalu po njegovem odhodu smo izvolili na njegovo mesto drugega g. kaplana, Janka Mevželja, ki je bil obenem tudi predsednik našega okrožja. Da je tudi on z vnmom nadaljeval očetovstvo v družini, je umljivo. Predvsem pa smo ga bratje ljubili kot dobrega pevca in pevovodjo, s čimer nas je tolikokrat razveselil. Dne 5. maja je bil tudi on premeščen v Selca nad Škofjo Loko. Z njegovim odhodom smo zopet ostali sami. Vendar pa kljub temu ne bomo odnehali v delu. Skušali bomo odsek po svojih močeh obdržati na dobrem stalšču, zavedajoč se velike važnosti, ki zavisi od strani poštene organizacije. — Omenim naj še, da smo imeli dne 19. marca orlovske akademije, ki nam je potekla v splošno zadovoljnost. — Bog živi! — Leopold Grebenc.

Dob pri Domžalah.

Ze v prvih početkih orlovstva se je tudi pri nas sprožila misel ustanovitve telovadnega odseka. Razni vzroki so zakrivili, da se je orlovski odsek ustanovil šele meseca marca 1921. Kljub nekemu prvotnemu nezaupanju fantov do nove organizacije so se kmalu z vso vnemo oprijeli Orla. Za telovadnico nam je prvo leto služilo župnijsko dvorišče. Pri prireditvi kamniškega okrožja ob priliki blagoslovitve našega Društvenega doma je tudi domači odsek nastopil z več kot 20 člani večinoma v lastnih krojih. Imeli smo poleg tega v teh letih še tri zunanje prireditve ter tri akademije. Tudi pri tekmah smo dobili par diplom. Prijetno in domače smo se počutili na sestankih, kjer smo slišali marsikaj zanimivega. Ustanovil se je tudi naraščaj, da se mladina že zgodaj navaja v orlovske vrste. Ako se ozremo nazaj, moramo priznati, da nam niso vedno sijali solnčni dnevi. Odpadel je tudi kateri član, ki se ni dovolj zavedal, da se ne samo v zunanjih nastopih, temveč v požrtvovalnem notranjem delu in samopremagovanju kujejo značaji. — Dne 30. maja letos smo obenem z 20 letnico prosvetnega društva imeli tudi proslavo 5 letnice orlovskega odseka. Dopoldne je bila sv. maša za pokojne društvene člane, katerim v spomin je na pokopališču tudi pevski zbor zapel par žalostink. Cerkveni govor »Cerkev in prosveta« je imel ustanovitelj prosvetnega društva prelat dr. Franc Grivec. Pri popoldanskem prireditvi so sodelovali tudi nekateri sosedni odseki. V sprevedu je korakalo 76 Orlov in 43 naraščajnikov. Proste vaje je na okusno okrašenem telovadišču izvajalo 50 članov ter prav ljubko 32 naraščajnikov. Poleg drugih telov. točk je omeniti vaje na krojih, ki so se prvič postavili za to priliko. O pomenu mladinskih organizacij nam je v domačih besedah povedal prof. dr. Val. Rožič. Precejšnje število zbranega ljudstva pa je pokazalo, da se zanima za napredek mladine. Razšli smo se s tiho željo, da bi prireditve v srcih vseh udeležencev rodila še večjo vnemo za orlovske ideje. Obenem pa z nado, da bi se čez leta ob drugi proslavi zbrali v še večjem številu z zadovoljstvom zročji na izvršeno delo. — Bog živi! — J.

Prevalje.

Orlovski odsek Prevalje v Mežiški dolini je priredil na binškoštni ponedeljek, 24. maja 1926, skupno s tamkajšnjim orliškim krožkom telovadno akademijo, ki je prav povoljno uspela. Spored je obsegal 14 točk, izmed katerih navajam samo nekatere. Vaje članov v zastopu so bile prav lepe, bile pa bi to še mnogo bolj, ko bi se bila polagala večja pažnja na kritje, kar bi pri tako malem številu telovadcev menda ne bilo pretežavno. Zelo učinkovite so bile tudi proste vaje za mednarodne tekme v Rimu, ki so bile morda najbolj precizno izvajane. Višek pa je dosegla akademija z nastopom s kiji. To je

bilo čisto nekaj novega in zelo posrečeno. Kiji so v orlovskih vrstah sploh še vse premalo znani, pa bi si jih vendar lahko nabavil vsak odsek. Prav dober je bil tudi nastop na bradlji, posebno če upoštevamo, da je orodna telovadba pri odseku šele v povojih. Jako lepa je bila deklamacija mladence. Videlo se je, da je bila pesem skrbno naštudirana, ne samo z ozirom na pravilno izgovarjavo, ampak tudi z ozirom na kretne (gestikulacijo). Nadvse ljubka je bila telovadna igrica gojenk: »Kosova gostija«. Uga-jale so tudi vaje članic s cvetnimi loki in s čuvstvom izvajana vaja »Oj Doberdob«, pri kateri je pel moški zbor. — V splošnem je bila ta akademija brezprimerno boljša kot zadnja in občinstvo je imelo več užitka kot pri prejšnji, akoravno je bil spored krajši. Pri akademiji gre pač v prvi vrsti za tem, kako se izvaja, ne pa koliko. In ker se je to upoštevalo, zato tudi uspeh ni izostal. Majhna je sicer četa telovadcev, pa naj ji bo uspeh akademije bodrilo, da vztraja in ne kloni, tudi če pridejo težki časi.

O. L.

Sv. Jurij ob Ščavnici.

Praznik našega zaščitnika sv. Alojzija smo lepo proslavili. Kruh Močnih je osladil polnoštevilno zbrani orlovski družini zbadljivke nasprotnikov. Prelepo so žareli rožnardeči in lilijsko beli cvetovi med procesijo, ki je spremljala Kneza in Viteza miru ven v mlado rosno-nežno jutro. — O prekrasne barve Alojzijevega življenja; — o trobojni znak domovinski! Nežna čistost in goreča ljubezen, združena z jasno modrino zvestobe do Boga in domovine, to so barve orlovstva, to je trobojnica slovenstva. — Vsako čuteče srce je plalo gorkega navdušenja za prelepe vzore. — Prekrasno uspela akademija je zaključila prazničnost dneva. Kot poteze umetnikovega čopiča je točka za točko slikala požrtvovalno delo orlovske mladine. — Orličji s svojim razigranim kretanjem, mladenke s svojimi ljubkimi gibi, člani z mladeniško ognjevitostjo, članice z nežno sanjavimi izrazi deklishe duše: vsi so očarali in razvneli duše navzočih. — Proste, skupinske, simbolične vaje so vrstile na odru, kot niz dragocenih biserov. Niso pač bili vsi lepo obrušeni, — a zato je br. vodja Orličev s prekrasno deklamacijo opomnil, da je živi Orel naš vzor, Orel, ki se dviga vedno više, rastoč in izpopolnjujoč se. — »Mati ziblje...« — »Vera, upanje, ljubezen« — »Lepa naša domovina«, to so naslovi, ki so ganili sleherno dušo: — In slednjic milo tužni: »Oj Doberdob...« članic! Oh, pretresljiva tožba Slovenstva! Bridka bol nas je prešinjala ob zavesti, da je toliko slovenskih src izkrvavelo — zastonj! — Prelepa slika ljubke domačnosti je bil naš 27. junij! Bog daj blagoslova prekrasnim besedam slavnostnega govornika g. župnika, tako, da bo kmalu vsa jurjevška župnija združena v podpiranju orlovskih vzorov! Bog živi! — Ljudo.

Za šalo in zares

Za smeh.

Star rod. Angleškega lorda Saye je vprašal znanec, če je njegov rod že star. — »O, ja, že zelo star, moji pradedje so prišli na Angleško že z Viljemom Osvojiteljem.« (Ta je prišel tja l. 1066.) — »Moji pradedje so pa Viljema že čakali!« se je znanec odrezal.

Previdno. »Ali me imaš za tepca?« — »Nikakor ne, še na misel mi ne pride! Samo včasih se človek moti.«

Pogum. »Ali veš, zakaj neki je Zalokar skočil v prepad?« — »Obupal je.« — »A tako? Jaz sem si pa mislil: to je moral biti korajžen, da si je upal!«

Uganke naših Orlov.

Urednik: Peter Butkovič-Domen
Zgonik, p. Prosek (Italija).

1. Dopolnilna uganke.

(Nace Cuderman, Tupaliče.)

- k gradivo
- k dan v tednu
- k dan v tednu
- k nebesna prikazen
- k reklamno sredstvo
- k denar
- k orientalec

Srednja vrsta od zgoraj navzdol pove ime slovenskega pesnika.

2. Dopolnilna uganke.

(Miroljub, Kočevje.)

- živ — nje — nja — evet — na —!
- pač — lje — bi — na — be:
- di — nam — je — živ — nje — tic,
- tr — shra — te — gro —!

Namesto črtic postavi zloge: a, a, be, bi, bo, cve, grob, ja, lje, lje, lo, ni, nje, ra, ro, sa, tr, v, v, za tako, da dobiš kitico S. Gregorčičeve pesmi.

3. Križ.

(Nace Cuderman, Tupaliče.)

a	a	a				
a	a	b				
b	b	b	d	d	d	d
e	g	i	i	j	k	l
l	m	o	o	o	o	o
p	r	r				
r	t	v				

žensko ime

podzem. odprtina

poljedelsko orodje

slovenska revija

orožje

zaimек

V srednji vrsti od zgoraj navzdol in od leve proti desni iz svetovne vojne znan kraj.

4. Posetnica.

(Joško Kessler, Borovnica.)

NIKO VODNIK
Senta n = j

Kaj je ta fant?

Rešitev uganek je poslati v zaprtem pismu do 5. septembra uredništvu »Mladosti«, Ljubljana, Ljudski dom. — Izžreban rešilec vseh uganek dobi nove kopalne hlačice.

1. Uganke: Čebeljni panj. — 2. Zlogovnica: Rana ura zlata ura. — 3. Kvadrat: Sto dinarjev. — 4. Posetnica: Pismonoša.

Vse uganke so prav rešili: Tone Korošak, Sv. Jurij ob Ščavnici; Jurij Prapor, Maribor; Drago Kocmut, Sv. Jurij ob Ščavnici; Slov. kat. prosv. društvo v Lučinah; Franc Mrak, Smoldno; Martin Radoš, Stari trg ob Kolpi; Ljudevit Domanjko, Žihlava; orlovski odsek pri Sv. Juriju ob Ščavnici; Joža Cuš, Zenik in Lojze Ambrožič, Dobrova.

Izžreban je bil: orlovski odsek pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

Vsebina 8. štev.: Prosveti in omiki: Pred odhodom v Rim. — P. Kristozost: Naša luč. — J. Klug: Junaštvo. — F. Strah: Orlovsko slovo. — Carantanus: Sv. Urh — Sv. Helena — Sv. Krištof. — Leopold Turšič: V senci. — Otakar J.: Kako smo potovali v Ameriko. — Orlovška pisma. — To in ono: Telovadba in sport. — Raznoterosti. — Nove knjige. — Urednikov radio. — Tolmačev nabiralnik. — Mali oglasi. — Iz kraja v kraj. — Za šalo in zares. — Slika: Orlovska družina v Poljanah nad Škofjo Loko.

Brezalkoholna produkcija, Ljubljana, Poljanski nasip 10/26,
pošlje vsakemu naročniku „Mladosti“ zanimiv
cenik brezplačno. Zahtevajte ga takoj; ne bo vam žal!

Urednik: Jože Jagodje.

Čične ilustracije in jasni klišeji

dajo reklami šele pravo lice!

Jugoslovanska tiskarna
Ljubljana, Kopitarjeva ulica 6

Klišarna - Litografija - Kameno-
in offset-tisk - Rotacija - Stereo-
tipija - Knjigo- in umetniški tisk

Salda-konti, štrance,
blagajniške knjige,
= amerik. žurnale =
odjemalne knjižice

itd. — nudi p. n. trgovinam po iz-
redno ugodnih cenah

knjigoveznica 'K.T.D.
v Ljubljani, Kopit. 6/II.

Prodajalna K.T.D.

(prej Ničman)

Ljubljana (poleg Jugoslov. tiskarne)

Vse pisalne potrebščine, po-
dobe, molitveniki, svetinje,
devocionalije itd.

Svoji k svojim!

Naša domača
Kolinska cikorija

je izborna in izdatna.

Zelo priporočamo!

Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je

Vzajemna zavarovalnica
v Ljubljani, Dunajska c. 17

Sprejema v zavarovanje:

1. Proti požaru; a) raznovrstne izdelane stavbe kakor tudi stavbe med časom gradbe; b) vse premično blago, mobilje, zvonove in enako; c) poljske pridelke, žito in krmo.
2. Zvonove proti razpoki in prelomu.
3. Sprejema v novoustanovljenem življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.

Skupno premagamo skupne težave!

L. Mikuš

Ljubljana
Mestni trg 15

priporoča svojo zalogo
**dežnikov in soluč-
nikov in
izprehodnih palic.**

Popravila točno in solidno.

TEODOR KORN

Ljubljana, Poljanska cesta 8

se priporoča cenjenemu občinstvu
za izvrševanje vsakovrstnih

**kleparskih in vodovodnih instalacij-
skih del ter za pokrivanje streh.**

Vsa stavbna in kleparska dela v priznani
solidni izvršitvi. Proračuni brezplačno in
poštne prosto. Popravila točno in po
najnižji ceni.

Podružnica v TRSTU, Via Miramare 65,
ki jo vodi poslovodja g. Franjo Jenko.

Klobuke, svajce,

kraavate, dežne plašče, dežnike i. d. modno
blago kupite najceneje pri

'Amerikancu', Ljubljana, Stari trg 10.

Zahtevajte cenik!

Zahtevajte cenik!

Društvena nabavna zadruga v Ljubljani (Ljudski dom)

ima v zalogi:

vse potrebščine za kroj, telovadne obleke, telovadne čevlje,
poslovne tiskovine in knjige za odseke.

Tiskovine za Čebelico. — Zaloga knjig „Orlovske knjižnice“. — Zaloga vseh potrebščin
za šminkanje igralcev. — Sprejema vloge v Centralno Čebelico.

Kupujte pri lastnem podjetju!

Kupujte pri lastnem podjetju!

„Jugometalija“ r. z. z o. z.

splošna kovinska industrija izdeluje vsakovrsne bakrene
kole kakor tudi vsakovrsne druge pločevinaste predmete.

Telefon 729

Ljubljana, Kolodvorska ul. 18

Telefon 729

Jugoslovanška knjigarna v Ljubljani

Jurčić Josip, Spisi. Uredil dr. Ivan Grafenauer. 10 zvezkov po Din 16.—, vezani
po Din 20.—.

Glaser, Zbirka slov. narodnih pesmi. Din 16.—, vezano Din 20.—.

Gregorčič, Poezije. I. zvezek. Din 16.—, vezano Din 20.—.

Miran Boris (Strifar), Strunam slovo. Din 6.—, vezano Din 10.—.

Burnett-Pribil, Mali lord. Roman. Din 20.—, vezano Din 30.—.

Širok, Slepi slavčki. Kratke povesti. Din 18.—.

Bevk, Rablji. Povesti. Din 20.—, vezano Din 30.—.

Bevk, Faraon. Povesti in slike. Din 28.—.

Cankar, Moje življenje. Din 16.—, vezano Din 20.—.

Erjavec Franc, Izbrani spisi. I. Din 16.—.

Kellermann-Velikonja, Tunel. Socijalni roman. Din 24.—, vezano Din 30.—.

Meško, Dve slikki. Povesti. Din 20.—, vezano Din 36.—.

Pregelj, Joannes Plebanus. Povest. Din 30.—.

Pregelj, Zgodbe zdravnika Muznika. Zgodovinska povest. Din 14.—.

Tagore, Povesti. Din 12.—.

Erjavec, Slovenci. Zemljepisni, zgodovinski, ku turni in gospodarski pregled.
Osnovi za predavanje. Din 40.—.

Dostojev, Pravila za oliko. Din 30.—.

Ceniki so brezplačno na razpolago!

Jugoslovanška knjigarna v Ljubljani

Mladost glasilo Orlovske Podzveze v Ljubljani, izhaja 17. v mesecu.
Urejuje Jože Jagodic, Ljubljana, Pred škofijo 4. — List
izdaja konzorcij „Mladosti“ v Ljubljani (Dr. Joža Basaj, Ljubljana, Dunajska c. 38). —
Tiska Jugoslovanška tiskarna v Ljubljani (K. Čeč). — Upravišтво je v Ljubljani, Ljudski
dom (pisarna Društvene nabavne zadruge). — Uredništvo je v Ljubljani, Ljudski dom
(Orl. Podzveza). — Naroča se: Upravišтво „Mladosti“, Ljubljana, Ljudski dom. —
Naročnina: Za redne člane in starešine brezplačno, za vse druge Din 30.— letno;
posamezna številka Din 2.50. Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.